

JAMES PATTERSON

MAXIMUM RIDE

AZ ANGYAL-PRÓBA

Figyelmeztetés!

*Ha voltál annyira bátor, és kezded vetted ezt a könyvet,
már is a kísérlet részese lettél.
Tudom, hogy ez egy kicsit titokzatosan hangzik,
de egyelőre többet nem mondhatok.
Max*

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

*Jennifer Rudolph Walshnek;
Hadley, Griffin és Wyatt Zangwillnek;
Gabrielle Charbonnet-nek; Monica és Piera Varelának;
Suzie-nek és Jacknek;
Mary Ellennek és Andrew-nak;
Carole-nak, Brigidnek és Meredithnek*

Repüljetek, srácok, repüljetek!

Az olvasóhoz

A *Maximum Ride* ötlete két korábbi könyvemből, az *Amikor a szél fúj*ból és a *Tóparti ház*ból származik. Max nevű szereplőjük szintén egy rémes Iskolából érkezett. De a hasonlóság ennyiben ki is merül. Max és a többi srác nem azonos a korábbi könyveim Maxével és srácaival. Ahogy Frannie és Kit sem szereplői a *Maximum Ride*-nak. Remélem, élvezitek majd a vágatát!

ELŐSZÓ

GRATULÁLOK. A tény, hogy most ezt olvasod, egy óriási lépéssel közelebb visz ahhoz, hogy megéld a következő születésnapodat. Igen, *te*, aki ezt a könyvet lapozgatod. *Le ne tedd!* Halálosan komolyan mondom: az életed függhet tőle.

Ez az én történetem, az enyém és a családomé, de ugyanilyen könnyen a te történeteddé is válhat. Mindannyian részesei vagyunk; higgy nekem!

Még sohasem próbálkoztam ilyesmivel, ezért egyszerűen csak belevágok, te meg próbáld meg tartani a tempót.

Oké. Maxnek hívnak. Tizennégy éves vagyok. A családommal élek, ami még másik öt kölyökből áll; nem vagyunk vértestvérek, mégis ők az én igazi családom.

Tudod, mi... nos, egészen *elképesztőek* vagyunk. Nem akarok nagyképű lenni, de olyanokat, mint mi, még életedben nem láttál.

Alapjában véve mi is egész jó fejek vagyunk, kedvesek, okosak – még sincs bennünk semmi „hétköznapi”. Hatunkat – engem, Agyart, Iggyt, Bökit, Gázost és Angyalt a legőrültebb, legembertelenebb „tudósok” hoztak létre, akiket csak el tudsz képzelni. Egy kísérlet során keletkeztünk. Egy kísérlet során, ami azt eredményezte, hogy csak kilencvennyolc százalékban vagyunk emberek. A maradék két százalék az igazi áttörés. Hadd meséljem el!

Egy kutatólaboratóriumban/börtönben nőttünk fel, amit Iskolának hívnak. Ketrecekben, mint a laboratóriumi patkányok. Az is csoda, hogy ilyen *gyerekszoba* után beszélni meg gondolkozni tudunk. De tudunk, és ennél még sokkal többre is képesek vagyunk.

Volt egy másik sikeres kísérlet is az Iskolában. Félig emberek, félig farkasok és *egészen* ragadozók keletkeztek: úgy hívják őket, a Radírozók. Kemények, ravaszak és nehezen irányíthatók. Embernek néznek ki, de amikor akarnak, átváltoznak szőrös, fogaskarmos farkasemberré. Ők az Iskola biztonsági őrői, rendőrei – és hóhérai.

Mi a számukra csak hat mozgó célpont vagyunk. Olyan prédák, akik elég okosak ahhoz, hogy leadásásuk némi kihívást és élvezetet jelentsen. Egy szó, mint száz, át akarják harapni a torkunkat. De úgy, hogy a világ ne tudjon róla.

De még nem csináltak ki. Elvégre most ezt mesélem *neked*, nem?

Ez a történet rólad is szólhat – vagy a gyermekeidről. Ha nem ma, hamarosan. Ezért nagyon kérlek, vedd ezt komolyan! Mindent kockára teszek, ami számít, hogy elmondhassam neked – *de tudnod kell róla*.

Kezdd el olvasni – és ne hagyd, hogy bárki megállítson!

Max és a családja: Agyar, Iggy, Böki, Gázos és Angyal.

Isten hozott a rémálmunkban!

ELSŐ FEJEZET

A FELZAVART

CSAPAT

VICCES, HOGY A HALÁL KÜSZÖBÉN ÁLLVA hirtelen minden mennyire leegyszerűsödik. Mint például most is.

Rohanj! Gyerünk, rohanj! Tudod, hogy képes vagy rá!

Csak úgy nyeltem a nagy levegőket. Az agyam hipersebességgel pörgött. Az életemért futottam. Az egyetlen célom a menekülés volt. Semmi más nem számított.

Cafatokra tépte a bőrömet egy hangabokor, amin átrohantam? Nagy ügy!

A csupasz talpammal éles köveken, érdes gyökereken és hegyes ágakon gázoltam át? Nem probléma.

Égett a tüdőm? Kibírom.

Addig, amíg elég nagy a távolság köztem és a Radírozók között.

Igen, Radírozók. Félig ember, félig farkas mutánsok, általában fegyveresek és mindig vérszomjasak. És engem akarnak.

Rohanj! Gyorsabb vagy náluk. Mindenkit lekörözzöl!

Még sohasem voltam ilyen messze az Iskolától. Azt sem tudtam, hol vagyok. A karom ütemesen járt az oldalam mellett, a lábam az aljnövényzetet tiporta, és a szemem idegesen fürkészte a

félhomályt. Képes vagyok le hagyni őket. Találni fogok egy tisztást, ami elég tágas ahhoz, hogy...

Jaj, ne! Jaj, ne! Amikor meghallottam a szagomat kereső véregek kísérteties csaholását, majdnem elájultam. Az embereket simán le hagyom – ahogy a többiek is, beleértve Angyalt is, pedig ő mindössze hatéves. De egy megtermett kutyával egyikünk sem képes versenyezni.

Kutyák, kutyák, menjetek, hadd éljem az életet!

Nem hallgattak rám. Tompa fény derengett át előttem a fák közül – egy tisztás? Istenem, add, hogy az legyen... egy tisztás megmentené az életem.

Kirohantam az erdőből. A tüdőm zihált, és hideg izzadság csillogott a bőrömön.

Igen!

Nem. Jaj, ne!

Alig tudtam lefékezni, kalimpáló karral hátrálni kezdtem a kavicsos porban.

Nem tisztás volt. Egy *szirt*, egy pusztasziklafal, amin túl akkora szakadék tátongott, hogy nem lehetett látni az alját. Több száz méter mély volt.

A hátam mögött az erdő a vérszomjas vadászkutyákkal és a pszichopata, fegyverekkel felszerelt Radírozókkal.

A két rossz közül melyiket válasszam?

A kutyák izgatottan nyüszítettek, kiszúrták prédájukat: *moi, engem.*

A halálos mélységbe meredtem.

Nem volt más választásom, de tényleg. Ha a helyemben lettél volna, te is ezt teszed.

Lehunytam a szemem, kitértam a karom... és levettem magam a szikla pereméről.

A Radírozók dühösen felvonyítottak, a kutyák hisztérikusan csaholtak, aztán már csak a fülembé füttyülő szelet hallottam.

Akkora békesség töltött el egy pillanatig, hogy elmosolyodtam.

Aztán nagy levegőt vettem, és olyan gyorsan és erősen tártam ki a szárnyam, ahogy csak tudtam. Négy méter fesztávolságú, krémszínű, fehér csíkokkal és barna foltokkal díszített szárnyamba belekapott a szél, és emelkedni kezdtem. Akkorát rántott rajtam, mint egy hirtelen kinyíló ejtőernyő. *Aú!*

Megjegyzés magamnak: többé nincs hirtelen szárnykitárogatás.

Az erőlködéstől grimaszolva összecsuksztam a szárnyam, aztán újra kinyitottam, és megint összecsuksztam.

Te jó ég, *repülök* – éppen úgy, ahogy megálmodtam.

Az árnyékba borult sziklaszirt fölé emelkedtem. Nevetve siklottam előre, az izmaim dolgoztak, szél füttyült a másodrendű evezőtollaim között, és felszárította arcomról az izzadságot.

Elhúztam a sziklaperemen álló meglepett kutyák és dühöngő Radírozók mellett.

Az egyik szőrös képű, akinek tépőfogáról nyál csöpögött, fel-emelte a fegyverét. A szakadozott hálóingemen vörös fénypont jelent meg. *Ma nincs szerencséd, te rohadék*, gondoltam, és egy éles kanyarral nyugat felé fordultam, hogy a nap elvakítsa gyűlölettől izzó szemét.

Ma nem fogok meghalni.

JEDTEN ÜLTEM FEL AZ ÁGYAMBAN, és ziháló mellkasomra tapasztottam a kezem.

A hálóingemre néztem. Se vörös lézerpont, se lyuk. Megnyugodva hanyatlottam vissza.

Jesszusom, de utálok ezt az álmot. Mindig ugyanaz. Kutyákkal és Radírozókkal a sarkamban elmenekülök az Iskolából, majd lezuhanok egy szikláról, aztán hirtelen, huss, szárnyak kitérve, repülök, megszöktem. Mindig úgy ébredek, mintha egy hajszál választott volna el a haláltól.

Megjegyzés magamnak: beszélni a tudatalattimmal „jobb álmok”-témában.

Csípős volt a reggel, de kikászálódtam puha ágyamból. Ruhát váltottam. Hihetetlen, de Böki visszapakolta a tiszta ruhákat a helyükre.

Mindenki aludt még. Volt néhány békés percem, mielőtt elkezdődne a napi örület.

A konyhába menet kitekintettem a folyosó ablakán. Szerettem ezt a képet: a hegycsúcsok mögül előbújó napot, a tiszta eget, a mély árnyékokat és a tényt, hogy embereknek nyoma sincs.

Egy hegytetőn éltünk a családommal, biztonságban, jó magasan.

A ház alaprajza egy felfordított E betűre hasonlított. Az E betű szárai alatt mély kanyon ásított. Ha kinéztem az ablakon, olyan volt, mintha lebegnék. Az egytől tízig terjedő „klassz”-skálán ez a ház tizenötöt kapott volna.

Itt a családommal magunk lehettünk. Itt szabadon élhettünk. Szó szerint szabadon, vagyis *rácsok nélkül*.

Hosszú történet. Majd később visszatérek rá.

És még nem is említettem a dolog legjobb részét: felnőttek nélkül. Amikor ideköltöztünk, Jeb Batchelder úgy vigyázott ránk, mintha fogadott apánk lett volna. Ő mentett ki bennünket az Iskolából. Egyikünknek sincsenek szülei, de Jeb valami hasonló volt a számunkra.

Két évvel ezelőtt eltűnt. Tudtam, hogy meghalt, mindannyian tudtuk, de nem beszéltünk róla. Így magunk maradtunk.

Bizony, senki sem mondja meg, mit csináljunk, mit együnk, mikor menjünk ágyba. Rajtam kívül. Mert én vagyok a legidősebb. Igyekszem azon lenni, hogy minden rendben menjen. Hálátlan feladat, de valakinek vállalnia kell.

Iskolába sem járunk, de istennek hála, itt van nekünk az Internet, mert anélkül buták lennénk, mint a tök. Tehát se tanárok, se orvosok, se szociális munkások nem zavarnak bennünket. Egyszerű: ha senki sem tud rólunk, *életben maradunk*.

Reggelikészítés közben álmos csoszogást hallottam a hátam mögül.

– Jó reggelt, Max!

– **J**Ó REGGELT, GÁZOS! – köszöntem a nyolcéves fiúnak, aki letelepedett a konyhaasztal mellé. Megsimogattam a hátát, és egy puszit nyomtam a kobakjára. Gázos már kisfiúnak is egy kicsit gáz volt. Hogy miért mondom ezt? Mert valami nem stimmel a srác emésztőrendszerével. Elég, ha ennyit mondom: „szeles” kölyök. De szó szerint.

Gázos rám pislogott nagy, égszínkéék és bizakodó szemével.

– Mi van reggelire? – kérdezte, és kihúzta magát. Puha, szőke, kócos hajával egy pelyhes fiókára emlékeztetett.

– Ööö... meglepetés – feleltem, mert még én sem tudtam.

– Öntök egy kis narancslevet – ajánlotta Gázos, és a szívem átmelegedett. Olyan édes ez a kölyök, és a húga is. Ő és a hatéves Angyal voltak a család egyetlen vér szerinti, szőke testvérpárja, de attól még mindannyian egy család voltunk.

Hamarosan a sápadt és nyurga Iggy is bebotorkált a konyhába. Cukott szemmel is tökéletes pontossággal huppant az ütött-kopott kanapéra. Csak akkor okozott problémát számára a vakság, ha valamelyikünk elfeledkezett róla, és elhúzott a helyéről egy bútort, vagy ilyesmit.

– Helló, Iggy, kelj fel és járj! – biztattam.
– Kopj le! – makogta álmosan.
– De harapósak vagyunk ma – feleltem. – Pedig nem én vagyok a reggeli.

Amikor bekukkantottam a hűtőbe – hátha az ételtündérek be-csempésztek valamit –, bizseregni kezdett a tarkóm. Kiegyenesedtem, és megpördültem.

– *Abbahagynád ezt?* – kérdeztem.

Agyar mindig csendben jelent meg, szinte a semmiből, mint-ha egy sötét árny életre kelt volna. Nyugodtan szemügyre vett, teljesen éber volt, és már rég felöltözött. Hosszú, sötét haját hátrafésülte. Négy hónappal fiatalabb volt nálam, de máris három centivel magasabb.

– Abbahagyni? Mit? A lélegzést?

A szememet forgattam.

– Tudod, miről beszélek.

Iggy morogva felállt.

– Sütök tojást – jelentette be. Ha konyhatündér lennék, sértette volna a hiúságomat, hogy egy fiú, aki ráadásul hat hónappal fiatalabb nálam, jobban tud főzni, mint szerény személyem.

De nem vagyok az. Így nem zavart.

Körbenéztem a konyhában. A reggeli hamarosan elkészült.

– Agyar! Teríts meg! Én meg kihúszom Angyalt és Bökit az ágyból.

A két lány az utolsó kis hálósobán osztozkodott. Benyitottam. A tizenegy éves Böki édesdeden szundikált az ágyában a takarójába csavarodva. Csukott szájjal alig ismerni meg, gondoltam gunyorosan. Amikor ébren volt, Böki Rádiónak neveztük, mert mindig őt kellett hallgatni.

– Ébredj, kislány, a hasadra süt a nap – ráztam meg gyengéden a vállát. – Reggeli tíz perc múlva.

Böki pislogott, és barna szemével megpróbált rám fókuszálni.

– Mi van?! – motyogta.

– Egy újabb nap reggele. Kelj fel, és nézz szembe velem!

Böki felnyögött, és lógó fejjel felült az ágyban.

Az egyik sarkot vékony függöny választotta el a szoba többi részétől. Angyal mindig szerette a kicsi, puha zugokat. A függöny mögött az ágya egy kis fészekhez hasonlított – plüssállatokkal, könyvekkel és a ruháival bélelte ki. Mosolyogva elhúztam a függönnyt.

– Hé, te már felöltöztél? – hajoltam hozzá, hogy megöllejem.

– Szia, Max! – köszönt Angyal, miközben göndör haját húzgálta ki a gallérja alól. – Begombolnád?

– Persze – fordítottam meg, és elkezdtem begombolni a blúzát.

Soha nem mondtam a többieknek, de annyira, de annyira szerettem Angyalt! Talán azért, mert gyakorlatilag kisbabakorától én gondoztam. Vagy csak egyszerűen azért, mert olyan hihetetlenül édes és szeretnivaló volt.

– Biztos azért, mert olyan, mintha a kislányod lennék – mondta Angyal, és rám nézett. – De nyugi, Max, nem mondom el senkinek. Különb is, én is téged szeretlek a legjobban. – Átkarolta a vállam, és egy ragacsos puszit nyomott az arcomra. Magamhoz szorítottam. Ja, majdnem elfelejtettem, Angyal gondolatolvasó.

-SZAMÓCÁT FOGOK SZEDNI – mondta Angyal határozot-
tan, miközben rántottát szúrta a villájára. – Megérett.

– Rendben, én is veled megyek – csatlakozott Gázos, és kun-
cogva elengedett egy galambot a levegőbe.

– Jesszus, Gázos – korholtam a fiút.

– Gáz... maszkot! – hörögte Iggy, fojtogatni kezdte magát, és
úgy tett, mintha mindjárt leesne a székről.

– Nekem elment az étvágyam... – pattant fel Agyar, és a tá-
nyérját a mosogatóhoz vitte.

– Bocs – mondta automatikusan Gázos, és tovább evett.

– Igen, Angyal, ránk fér egy kis *friss levegő*. Én is elkísérlek –
szólalt meg Böki.

– Menjünk mindannyian! – döntöttem.

Az első meleg, májusi nap volt, szép, tiszta idő, az ég felhőtlen.
A vödörrel és kosarakkal felszerelkezett csapatot Angyal egy
jókora szamócamezőre vezette.

A kezemet fogta.

– Ha majd tortát sütsz, süthetnénk szamócásat – mondta vi-
dáman.

– Max akkor süt tortát, ha piros hó esik – jegyezte meg Iggy. –
Majd én sütök neked, Angyal.

Megpördültem.

– Kösz szépen! Lehet, hogy nem vagyok egy konyhatündér, de
a valagad attól még úgy szétrúgom, hogy megemlegeted!

Iggy felkacagott, és védekezően felemelte a kezét. Böki meg-
próbálta visszafojtani a nevetést, Agyar vigyorgott, és Gázos...
bűntudatosan pislogott.

– Megint *te* voltál? – kérdeztem Gázost.

Gázos mosolygott, és vállat vont. Megpróbált úgy tenni, mint-
ha nem lenne halálosan büszke magára. Gázos hároméves lehe-
tett, amikor rájöttünk, hogy minden hangot és zajt utánozni tud.
Nem is számoltam, hányszor ment majdnem egymásnak Iggy és
Agyar Gázos ugratásai miatt.

Egy újabb példa a különös képességeinkre – legtöbbször ren-
delkezett valami hasonlóval. De akármi is volt az, egy dolog kö-
zös volt bennük: az életet érdekesebbé tették.

Angyal megtorpant, és felsikoltott.

Rémülten ránéztem. A következő pillanatban farkaspofájú, ki-
álló tépőfogú, vérvörös szemű lények ereszkedtek le az égből,
mint a pókok. Radírozók!

És ez nem álom volt.

NEM VOLT GONDOLKODÁSI IDŐNK. Jeb megtanított rá, hogy ne gondolkozzunk – csak cselekedjünk. Az egyik Radírozó felé ugrottam, és egy köríves rúgással eltaláltam széles mellkasát. A Radírozó felnyögött, *Ahhh!* Kibírhatatlan pöcegödörszag áradt ki a száján.

A folytatás olyan volt, mintha egy film lett volna: egy csapat odavetített, valótlannak tűnő alakkal. Sikerült bevinnem egy újabb rúgást, de a Radírozótól akkorát kaptam, hogy oldalra nyaklott a fejem, és éreztem, hogy vér szivárog a számba. A szemem sarkából láttam, hogy Agyar egész jól elboldogul a maga Radírozójával – amíg a másik kettő rá nem rontott. Akkor aztán ő is összerogyott a karmos kezek csapásai alatt.

Iggy még talpon volt, de egyik szeme úgy bedagadt, alig látott.

A sokk után feltápáskodtam, és észrevettem, hogy Gázos mozdulatlanul, kiütve fekszik a földön.

Mellé akartam ugrani, de megint elkaptak. Két Radírozó hátatekerte a karomat, egy harmadik pedig a képembe hajolt, vörös szemében éhség csillogott, és az arca teljesen farkaspoává változott. Hátrahúzta ökölbe szorított kezét, aztán bemosott

egyét a gyomromba. Elviselhetetlen fájdalom járta át a testemet, kétrét görnyedtem, és eldőlttem a földön, mint egy zsák.

Tompán még hallottam Angyal sikítását és Böki sírását.

Állj fel! – parancsoltam magamnak, és megpróbáltam levegőhöz jutni. *Állj fel!*

Mi, fura, mutáns kölykök, sokkal erősebbek vagyunk az átlagos felnőttéknél. De a Radírozók nem átlagos felnőttek, ráadásul túlerőben is voltak. Úgy tűnt, kutyaeledelként végezzük. Négykézlábra álltam, és megpróbáltam nem háynyi.

Feltápászkodtam, a szemem előtt vérköd lebegett, kész voltam gyilkolni. Két Radírozó megfogta Böki kezét és lábát, meglengették és elhajították. Böki feje egy fatörzsnek csapódott. Rövid, fájdalmas kiáltást hallottam, aztán csak feküdt a fenyőtű szőnyegen.

Vértől rekedt hangon felkiáltottam, aztán az egyik Radírozóhoz ugrottam, és csészévé alakított tenyeremmel két oldalról a fülére csaptam. Felvonyított, ahogy a dobhártyája szétrepedt, és térdre rogyott.

– Max! – sikított rémulten Angyal, és megpördültem. Elkapta egy Radírozó. Átugrottam az immár eszméletlenül fekvő Iggyn, és Angyal felé rohantam. De két Radírozó rám vetette magát. Egyikük beletérdelt a mellkasomba. Fulladozva küzdöttem ellenük, de kaptam egy hatalmas pofont, és a mutáns érdes karmai felszántották a bőrömet.

Elszédültem, és hátraestem. Amikor a két farkasember lefogott, rémulten láttam, hogy három társuk egy zsákba gyömöszöli Angyalt. Egyikük megütötte a sikoltozó és segítségért kiabáló kislányt.

Kétségbeesetten küzdöttem, megpróbáltam felordítani, de csak egy rekedt, fulladozó kiáltásra futotta:

– Szálljatok le rólam, ti undorító dögök... – Elcsuklott a hangom, és visszanyomtak.

Az egyik Radírozó rémes vigyorral a pofáján fölém hajolt.

– Max – kezdte, és a gyomrom összerándult, *ismerjük egymást?* –, örülök, hogy újra látlak! – mondta közvetlen hangnemben. – Elég szarul nézel ki. Te mindig jobb voltál mindenkinél, ezért ez örömmel tölt el.

– Ki vagy te? – ziháltam, és a bensőmben dermesztő hideg áradt szét.

A Radírozó vigyorgott, hosszú, éles tépőfogai alig fértek a szájába.

– Nem ismeresz meg, ugye? Egy kicsit megnöttem azóta.

A szemem elkerekedett a váratlan, szörnyű felismeréstől.

– Ari – suttogtam, mire ő háborodottan felkacagott. Miután felállt, még annyit láttam, hogy hatalmas, fekete bakancsa elindul felém. Aztán a fejem oldalra csapódott, és minden elsötétült előttem.

Az utolsó gondolatom a hitetlenkedésé volt: Ari Jeb fia.

Radírozót csináltak belőle. Hétéves volt.

– **M**AX? – Gázos hangja olyan volt, mint egy nagyon ijedt, nagyon kis gyereké.

Szörnyű, mély nyögést hallottam. Aztán rájöttem, hogy ez én voltam.

Gázos és Agyar véres, zúzódásokkal teli, aggódó arccal hajolt fölém.

– Jól vagyok – krárogtam. Egyelőre nem tudtam, hazudok-e, vagy sem. Hirtelen minden eszembe jutott, és felültem. – Hol van Angyal? – kérdeztem feszült hangon.

Agyar sötét szeme találkozott az enyémmel.

– Eltűnt. Magukkal vitték.

Úgy éreztem, újra elájulok. Eszembe jutott, amikor kilencéves koromban a laboratórium drótbetétes üvegén át a Radírozókat figyeltem a félhomályban. A fehér köpenyesek csimpánzokat engedtek el az Iskola udvarán, és a frissen átalakított Radírozókat utánuk engedték. Vadászni tanították őket.

A csimpánzok rémült visítása azóta is a fülemben csengett.

Most egy ilyen csimpánzot akartak csinálni Angyalból is.

Elöntött a düh – miért nem engem vittek el inkább? Miért egy kisgyereket? Talán *nekem* lett volna valami esélyem, de csak talán.

Bizonytalan lábbal felálltam. Agyarra kellett támaszkodnom, utáltam a gyengeségemet.

– Ki kell szabadítanunk! – sürgettem őket, és megpróbáltam állva maradni. – Ki kell szabadítanunk őt, mielőtt... – Rémképek peregtek le a szemem előtt. Az üldözött, a megsebzett, a megölt Angyalról. Nyeltem egy nagyot, és megpróbáltam leállítani a belső mozit.

– Ellenőrzés, skacok! Készen álltok az üldözésre? – Megvizsgáltam mind a négyüket. Úgy néztek ki, mint akiket most vettek ki egy „aprításra” állított robotgépből.

– Igen – mondta Böki sírástól fojtott hangon.

Gázos komoran bólintott.

Rémülten tapasztaltam, hogy könnyek fátyolozzák a látásomat. Megtöröltem a szemem a kézfejemmel, és a dühömet hívtam segítségül, hogy képes legyek folytatni a dolgom.

Iggy félrefordította a fejét. Ebből tudtam, hogy valamire figyelni kell. Hamarosan én is meghallottam a távoli motorzúgást.

– *Arra* vannak! – mutatta Iggy.

Sántikálva és fájó tagokkal mind az öten a hang irányába futottunk. Az erdőben száz méter után egy szakadékhoz értünk. Tizenöt méter mélyen egy régi, használaton kívüli fakitermelő út futott.

Akkor megláttam: egy fekete, poros és sáros Humvee vágott billegve a göröngyös földúton.

A szívem kalapált. Tudtam, biztos voltam benne, hogy az én kicsikém, az én Angyalom a kocsiban van. És hogy ahová most tartanak vele, ott a halál megváltásnak számít.

De erre nem kerül sor, nem, amíg lélegzem.

– Ki kell szabadítanunk!

Három métert hátráltam. A többiek utat engedtek, amikor nekifutottam, és levettem magam a mélybe.

Elkezdtem zuhanni az út felé.

Aztán gyorsan kitértam a szárnyam, és elkaptam a szelet.

Repülni kezdtem.

LÁTJÁTOK, EZÉRT OLYAN NEHÉZ a rémálmomat különválasztani az életünktől. A barátaim és én tényleg a Gonosz bűzölgő pöcegödreből jöttünk, amit nem kis szépítéssel Iskolának neveznek. Fehér köpenyes tudósok hoztak létre bennünket, és emberi génjeinkbe madárgéneket ültettek. Jeb is egy fehér köpenyes volt, de megesett rajtunk a szíve, sokat törődött velünk, és végül kiszöktetett onnan bennünket.

Madárkölyökök vagyunk, egy hattagú madár csapat. A Radiórok meg akarnak ölni bennünket. És a hatéves Angyalt már el is kapták.

Erősen csapkodtam, éreztem, ahogy izmaim mozgásba hozták négy méter feszítávolságú szárnyamat.

Egy éles kanyarral a Humvee után siklottam. Amikor hátrapillantottam, láttam, hogy Böki, Iggy, Gázos és Agyar is ugyanezt teszi.

Zárt alakzatban az autó felé repültünk. Agyar letört egy elszáradt nagy ágat az egyik fáról. Egyenesen a Humvee-re ejtette, és megrepesztette a szélvédőjét. A jármű imbolyogni kezdett. Az ablaka legördült, és kidugtak rajta egy puskacsövet. A körülöttem

lévő fába golyók csapódtak. Forró fém és puszkapor szaga töltötte be a levegőt. Felemelkedtem a fák koronája fölé, és tovább követtem a terepjárót. Agyar ismét lesújtott a szélvédőre. Most már több ablakból tüzeltek ránk. Agyar bölcsen távolabb röppent.

– Angyalt! – kiáltottam le. – Itt vagyunk, jövünk, hogy kiszabadítsunk!

– Előttünk! – kiáltotta Agyar. Nagyjából kétszáz méternyire egy tisztást vettem észre. A fákon át egy helikopter körvonala derengett. A Humvee vadul ugrált a kátyús úton. Pillantásom találkozott Agyaréval, aki bólintott. Akkor kell kiszabadítanunk Angyalt, amikor az autóból átviszik a helikopterbe.

Minden nagyon gyorsan történt. A Humvee ügyetlenül lefékezett, és kifarolt a sárban. Az ajtó kivágódott, és egy Radírozó ugrott ki rajta. Agyar lecsapott rá, aztán felkiáltott, és vérző karral visszakozott. A Radírozó a helikopterhez rohant, és beugrott a kitárt fedélzeti nyíláson. A második Radírozó sárga tépőfogaival vicsorogva szállt ki a Humvee-ből, és valamit a levegőbe hajított. Böki kiáltott egyet, megragadta Agyar karját, és elrántotta a robbanó kézigránát közeléből. A fák törzsébe gránátszilánkok fúródtak.

A helikopter propellere egyre gyorsabban forgott. Kirontottam a fák közül. Nem veszik el tőlem a kislányomat. Nem viszik őt vissza *arra* a helyre.

Ari is kiugrott a terepjáróból, kezében azt a zsákot tartotta, amibe Angyalt gyömöszölték.

A helikopter felé száguldottam. Zúgott a vérem a félelemtől és a kétségbeesett dühtől. Ari bedobta a zsákot a nyitott helikopterbe, aztán atletikus ügyességgel utánavetette magát.

Egy dühös morgással az emelkedő helikopter után lódultam, és elkaptam a csúszótalpat. A fémot felforrósította a nap, és túl széles volt ahhoz, hogy átérjék az ujjaim. Az egyik karomat

kampóként ráakasztottam, és megpróbáltam stabilizálni a helyzetemet.

A rotorok szele majdnem letépte a szárnyamat, ezért gyorsan becsuktam őket. A Radírozók röhögve mutogattak rám, amíg az üvegből készült fedélzeti nyílás becsukódott. Ari jelent meg előttem. Felemelt egy puskát, és megcélzott velem.

– Hadd áruljak el egy titkot, kedves cimborám, drága barátom – kiáltotta felém. – *Mi vagyunk a jó fiúk!*

– Angyal – suttogtam könnyezve. Ari a ravaszra tette az ujját. *Meg fogja tenni.* És holtan senkinek sem leszek hasznára.

A szívem majdnem meghasadt. Épp abban a pillanatban engedtem el a talpat, amikor a zsákból előbukkant egy kócos, szőke fej.

A kislányom a halál felé repült.

Még pontosabban a halálnál is rosszabb dolgok felé, és ha valakinek, nekem aztán elhíhetitek.

MINDANNYIAN KIVÁLÓ LÁTÁSSAL RENDELKEZÜNK – magyarul sasszemünk van. Így sokkal tovább részesülhettünk a távolodó helikopter fájdalmas látványában, mint egy átlagos ember. A torkomat sírás fojtogatta. Angyalt apró kora óta én nevelem, amikor még csak mókás kis csirkeszárnyai voltak. Úgy éreztem, mintha levágták volna a jobb szárnyamat, és csak egy tátongó, örülten sajtó seb maradt volna a helyén.

– Elvitték a hűgomat! – vonyította Gázos, és összerogyott. Gázos általában megpróbált kemény fickónak mutatkozni, de csak egy nyolcéves srác volt, és a testvérét a szeme láttára rabolták el a pokol kutyái. Az öklével verni kezdte a földet. Agyar letérdelt mellé, és egyik karját lágyan a vállára tette.

– Max, most mit tegyünk?! – kérdezte könnyes szemmel Böki. A lány zúzódásokkal teli bőre véres volt, a kezét idegesen hol ökölbe szorította, hol kiengedte. – Elvitték Angyalt.

Úgy éreztem, mindjárt felrobbanok. Egyetlen szó nélkül ellöktem magam a földtől, kitértam a szárnyam, és gyorsan elrepültem.

Olyan helyet kerestem, ahol a többiek nem láthatnak, és nem hallhatnak. Feltűnt egy hatalmas duglászfenyő. Esetlenül leszálltam az egyik felső ágára, körülbelül ötven méter magasan, de majdnem leestem, mert elvitettem a célt. Végül zihálva megkapaszkodtam az ágban.

Rendben, Max. Gondolkozz! Oldd meg a helyzetet! Találj ki valamit!

Gondolatok és érzelmek kavarogtak az agyamban, fájdalom és a düh. Valahogy úrrá kellett lennem rajtuk.

De nem voltam képes rá.

Úgy éreztem, mintha elvesztettem volna a kishúgomat.

És mintha elvesztettem volna a gyermekemet.

Istenem, *Angyal, Angyal, Angyal!*

Hangosan felkiáltottam, aztán ökölbe szorított kézzel püfölni kezdtem a fenyő vastag kérgét, amíg a testi fájdalom el nem ért az agyamig. Az ujjperceimre néztem, vért láttam, lehorzsolts bőrt és forgácsokat.

A fizikai fájdalom még mindig sokkal elviselhetőbb volt annál, mint ami a lelkemet marcangolta.

Az én Angyalomat, a kislányomat elragadták tőlem. Kegyetlen, ember-farkas mutánsok karmai közé került, akik a vérét szomjazták, és akik át fogják adni néhány aljas laboratóriumi nagyokosnak, akik darabokra akarják majd szedni őt. *Szó szerint.*

Sírni kezdtem. Úgy kapaszkodtam az ágba, mintha a Titanic mentőcsónakja lett volna, és csak zokogtam, zokogtam, amíg azt nem hittem, hogy ebbe bele fogok halni. A zokogás lassan abba maradt, csak a remegés nem szűnt. Megtöröltem az arcomat a pólómba, ami vércsíkokat hagyott rajta.

Addig ücsörögtem az ágon, amíg a légzésem újra szabályos nem lett, és amíg az agyam összes kereke ismét forogni nem

kezdett. A kezeim rémesen fájtak. *Megjegyzés magamnak: abba-hagyni az élettelen dolgok püfölését.*

Oké. Eljött az ideje, hogy lemenjek és erős legyek, hogy összedjem a csapatot, és előrukkoljak egy B-tervvel.

Ja, valamit kifelejtettem. Ari utolsó szavai továbbra sem hagytak nyugodni: *Mi vagyunk a jó fiúk.*

NEM EMLÉKEZTEM RÁ, HOGYAN REPÜLTEM HAZA. A szívem darabokban hevert, és lebénított a veszteség. Amikor beszélgettünk a konyhába, Angyal reggelizőtányérja volt az első, amit megláttunk.

Iggy felüvöltött, és lesöpörte karjával a konyhapultot. Az egyik csésze eltalálta Agyar halántékát.

– Vigyázz, te idióta! – kiáltott Iggyre dühösen. Aztán, amikor tudatosodott benne, mit mondott, megcsikordította a fogát, és tehetetlenségében a szemét forgatva rám nézett.

Sós könnyek csípték az arcomon a sebet, amit a Radírozó karma ejtett. Automatikusan elővettem az elsősegélydobozt, és tisztogatni kezdtem vele Gázos sebeit és horzsolásait. Körbenéztem. Böki arca vérzett; és egy elsuhanó repesz megégette a bőrét. Kivételesen nem beszélt – összekuporodva sírt a kanapén.

Gázos rám pillantott.

Hogy engedhetted, hogy ez megtörténjen, Max?

Én ugyanezt kérdeztem magamtól.

Igaz, tényleg én vagyok a főnök, én vagyok Max, a legyőzhetetlen – de egy tizennégy éves gyerek is vagyok. És néha, amikor

újra rádöbbenek, hogy Jeb örökre elment, hogy magunk vagyunk, hogy a többiek tőlem függenek, és én nem hagyhatom őket cserében, na, az ilyen pillanatokban minden rám szakad. És hirtelen megint kisgyerek leszek, aki azt kívánja, hogy Jeb visszajöjjön, és nagyon szeretne *hétköznapi* lány lenni, akinek szülei vannak.

Ez az igazság.

– *Te vigyázz!* – vágott vissza Iggy Agyarnak. – *Mi történt? Ti láttok, nem?! Miért nem szabadítottátok ki Angyalt?*

– Helikopterük volt – kiabálta Gázos, és kiugrott a kezeim alól. – *És fegyverük! Mi nem vagyunk golyóállók!*

– Srácok! Srácok! Mindannyian el vagyunk keseredve. *De nem vagyunk ellenségek! Ők az ellenségeink!*

Az utolsó ragtapaszt is Gázosra ragasztottam, aztán elkezdtem fel-alá járkálni.

– Maradjatok csendben, koncentrálnom kell – tettem hozzá valamivel nyugodtabban. Nem az ő hibájuk volt, hogy kudarcba fulladt a mentőakciónk. Nem az ő hibájuk volt, hogy Angyalt elrabolták.

Viszont az már az ő hibájuk volt, hogy a konyha úgy nézett ki, hogy ahhoz képest egy disznóól a Hilton Hotel, de erre majd később visszatérünk. Persze majd akkor, ha az olyan lényegtelen dolgok, mint a tisztaság, megint fontosak lesznek. Ha valaha fontosak lesznek.

Iggy a kanapéhoz ment, és majdnem ráült Bökire. Böki a kanapé másik oldalára húzódott, és amikor Iggy leült, ráhajtotta a vállára a fejét. Iggy megszimogatta a lány haját.

– Lélegezz mélyeket! – tanácsolta nekem az aggódó Gázos. Kis híján megint elsírtam magam. Hagytam, hogy a kishúgát elrabolják, nem tudtam kiszabadítani, ő meg *értem* aggódik.

Agyar sötét hallgatásba süllyedt. Miközben kibontott egy raviolis konzervet, és vastagon átkötött kezével megfogta a villát, engem nézett.

– Tudjátok, ha meg akarták volna ölni őt vagy bennünket, megtehették volna – kezdte Böki remegő hangon. – *Fegyvereik* voltak. Angyal valamiért élve kellett nekik. Ami pedig bennünket illet, mindegy volt nekik, élve maradunk-e, vagy sem. Vagyis nem törték magukat, hogy kicsináljanak, értitek? Ez azt jelentheti, hogy van időnk ismét Angyal után eredni.

– De helikopterrel vannak – mondta Gázos. – Elhúztak. Bárhol lehetnek – Megremegett az alsó ajka, és összeszorította az állkapcsát. – Kínában, vagy ki tudja, hol!

Odamentem hozzá, és összekócoltam egyébként is kócos haját.

– Kétlem, hogy Kínába vitték volna, Gáz.

– Tudjuk, hová vitték.

Agyar nyugodt szavai úgy hullottak ránk, mint a kövek. Kikaparta a konzerv maradékát a villájával.

– Na, és hová? – kérdezte Iggy. Felemelte a fejét, világtalan szemében megfeszültek az erek a visszatartott könnyektől.

– Az Iskolába – feleltük kórusban Agyarral.

És ez az egy szó úgy betemetett bennünket, mint egy tonna téglá.

BÖKI FELSZISSZENT, a szeme nagyra nyílt, és a szája elé kapta a kezét.

Gázos megijedt, de próbálta leplezni.

Iggy gerince megfeszült, arca, akár a jég. Az Iskola sebészei megpróbálták felerősíteni az éjszakai látását. De elrontottak valamit, és örökre vak lett. *Bocsi!*

– Visszavitték Angyalt az Iskolába? – kérdezte Gázos zavartan.

– Azt hiszem – válaszoltam. Megpróbáltam határozott vezetőnek tűnni. De legbelül sikítani szerettem volna a félelemtől.

– De miért? – kérdezte suttogva Böki. – Azt hittem, hogy négy év elteltével már azt sem tudják, kik vagyunk...

– Vissza akarnak kapni minket – felelte Agyar.

Ezt a dolgot soha nem beszéltük meg igazán. Mintha túl lett volna a látómezőnkön, az értelmünkön. Vagy még pontosabban: megpróbáltuk örökre elfelejteni azokat az időket, amikor egy helyen, ami olyan pokolian visszataszító, hogy le kéne tűzbombázni, ki voltunk szolgáltatva a gonosz szadista szolgálóinak. Igen, sokkal inkább erről volt szó.

– Soha sem fognak elfelejteni bennünket. Jeb engedély nélkül hozott ki minket – emlékeztettem Gázost.

– Jeb tudta, hogy mindent meg fognak tenni, hogy visszavi-
gyenek. Ha a világ rájönne, hogy mit tettek velünk, az az Iskola
végét jelentené – magyarázta Agyar.

– Akkor miért nem leplezzük le őket? – kérdezte Böki. – Elme-
hetnénk az egyik tévétársasághoz, hogy mindenki megtudja. Azt
mondanánk, hogy nézzék, szárnyakat növesztettek a hátunkra,
pedig csak gyerekek vagyunk, és...

– Rendben, ezzel elintéznék őket – vágott közbe Iggy. – De
bennünket egy állatkertbe dugnának.

– Akkor mit tehetünk?! – esett pánikba Gázos.

Agyar felállt, kiment a konyhából, és egy paksaméta megsár-
gult, rágott szélű papírral tért vissza. Lerázott róla néhány egér-
ürüléket.

– Fúj – törölte orrát a ruhája ujjába Böki. – Fúj, ez meg mi?

– Tessék – nyomta a kezembe a papírokat Agyar.

Jeb régi aktái voltak. Az eltűnését követően kispertük az
asztalát, és mindent a beépített szekrény leghátuljába süllyesz-
tettünk, hogy ne kelljen lépten-nyomon az emlékébe botla-
nunk.

Az asztalra tettük a papírokat. Már a látványuktól is felállt a
szőr a hátamon. Nem beszélve az erős *eau de egér* parfüm sza-
gáról. Ez volt az a dolog, aminél bármit szívesebben csináltam
volna.

Agyar elkezdte átlapozni a paksamétát. Talált egy nagy, viasz-
szal lepecsételt borítékot. Miután engedélyt kérve rám nézett, le-
pattintotta a viaszt a körmével.

– Ez meg mi? – kérdezte Gázos.

– Egy térkép – felelte Gázos, és kihúzta a domborzati rajzot.

– Minek a térképe? – hajolt közelebb Böki, és átpillantott Agyar válla fölött.

– Egy titkos létesítményé Kaliforniában – feleltem összeszorult gyomorral. Reméltem, hogy nem kell újra látnom, hogy soha nem kell feltörnünk a pecsétet. – Az Iskoláé.

- H**OGY MI?! – NYÜSZÍTETT GÁZOS.
Iggy még sápadtabb lett, ha ez egyáltalán lehetséges.
- Ez az a hely, ahová Angyalt vitték – válaszoltam. – És ez az a hely, ahonnan ki kell szabadítanunk.
- Ó! – lepődött meg Böki, és agya csúcssebességre kapcsolt. – Igen. Ki kell szabadítanunk Angyalt. Nem hagyhatjuk, hogy ott tartsák *ilyenekkel* összezárva. Ezek... szörnyetegek. Rossz dolgokat akarnak tenni vele. Ketrebe teszik. Bántani fogják. De mi nem hiába vagyunk öten. Nekünk, többieknek, az a feladatunk, hogy sürgősen *hmph*...
- Befogtam a száját, de lefejtette az ujjaimat.
- Tényleg, milyen messze is van?
- Nagyjából ezer kilométernyire – mondta Agyar. – Legalább hétórányi repülés, nem számítva a pihenőket.
- Megbeszélhetnénk ezt? – kérdezte Iggy, anélkül, hogy felénk fordította volna a fejét. – Túlerőben vannak.
- Nem beszélhetjük meg – feleltem a térképbe merülve. Már is útvonalat terveztem, pihenőhelyeket kerestem, és B-terveken agyaltam.

– Mi lenne, ha szavaznánk? Fegyverük van. És helikopterük – akadékoskodott tovább Iggy.

– Iggy, nem vetted észre, hogy nem demokráciában élsz?! – feleltem. Megértettem a félelmeit, csak nem tudtam mit kezdeni velük. – Ezt úgy hívják, Maxokrácia. Te is tudod, hogy ki kell szabadítanunk. Te sem gondolod komolyan, hogy a sorsára hagyjuk. Mi hatan mindig segítünk egymásnak. Akármi is történjék. Egyikünk sem fog még egyszer ketrecben vegetálni, amíg én életben vagyok – vettem egy nagy levegőt.

– De úgyis csak Böki, Agyar és én megyünk Angyalért. Rád és Gázosra itt van szükség. Ti itt fogjátok tartani a frontot. Lennie kell egy helynek, ahová hazahozzuk Angyalt, ha ki tudjuk szabadítani.

Halotti csend borult ránk.

– Már megint mellébeszélsz! – fordult felém Iggy. – Nem ezért akarsz itthon tartani bennünket. Miért nem mondod meg őszintén?!

Görcsölni kezdett a gyomrom az idegességtől. Erre most tényleg nem volt időm. Nem, erre most *Angyalnak* nem volt ideje.

– Rendben – kezdtem erőltetett nyugalommal –, tényleg nem akarom, hogy velünk gyere. Azért, mert *vak* vagy. Itt nagyszerűen elrepkedsz, mert ismered a környéket. De nem akarom, hogy egy golyózápor közepén miattad kelljen aggódn.

Iggy arca megrándult a dühtől, kinyitotta a száját, de inkább nem mondott semmit.

– És mi a helyzet *velem?* – nyávogta Gázos. – Engem nem érdekelnek a fegyverek, a helikopterek meg a Radírozók. Ő az *én* húgom.

– Pontosan erről van szó. Ha Angyal annyira kellett nekik, lehet, hogy *te* is kelleni fogsz – magyaráztam. – Tudom, hogy

nagyszerűen repülsz, de még csak nyolcéves vagy, és ez kemény menet lesz.

– Jeb sohasem hagyott volna itt bennünket – mondta dühösen Iggy. – Soha. Soha.

Összeszorítottam a számat. Megpróbáltam a leghelyesebben viselkedni.

– Talán nem – ismertem be. – De ezt soha sem fogjuk már megtudni. Jeb halott. Most pedig szedjétek össze a felszereléseket!

MÁSODIK FEJEZET

***HOTEL KALIFORNIA,
VAGY VALAMI DLYSMI***

– **M**INDENKINEK TISZTA A B-TERV? – Próbáltam túlkiabálni a szélzúgást, hogy Agyar és Böki halljon.

A nap felé repültünk, dél-délnyugati irányban. Egyenletes, százötven kilométeres sebességgel szeltük a levegőt, és magunk mögött hagytuk a Sangre de Christo-hegységet. Ha kifogunk egy jó szelet, akkor akár harminc kilométer per órával is képesek vagyunk megnövelni a sebességünket. Ez a repülés diadala.

Agyar bólintott. *Te jó ég, nem tud kibújni a hallgatag kemény fiú szerepéből.*

– Aha – válaszolt Böki. – Ha valamilyen okból szétválnánk... bár fogalmam sincs, miért válnánk szét, hacsak egyikünk nem veszik el egy felhőben, vagy hasonló... Gondoljátok, hogy ilyesmi megtörténhet? Még soha sem voltam egy felhő belsejében. Biztos elég ijesztő lehet. Látni valamit egy felhő belsejében? És...

Mogorva pillantást lövelltem felé. Szünetet tartott, aztán gyorsan befejezte a lecke felmondását:

– A Mead-tó legészakibb sarkán találkozunk.

Bólintottam.

– És hol van az Iskola?

– A Halál-völgyben. Tizenhárom kilométernyire északra a Rosszvíz-medencétől. – Folytatni akarta, de felemeltem az egyik szemöldökömet. Szeretem Bökit, nagyszerű lány, de a folytonos locsogásával még Teréz anyából is baltás gyilkost csinálna.

– Megtanultad. Ügyes vagy!

Figyeled, hová megyünk? Lehetne az Iskola stílusosabb helyen? A *Halál-völgy*. A *Rosszvíz-medence*. Mintha odaérve egy jó szándékkal kikövezett utat találnánk, és át kellene kelniünk a Sztüx^{*} folyón, hogy bejussunk. Nem lepett volna meg.

A szél szétfújta a hajfonataimat, és elszabadult tincseim idegesítően verdesték az arcomat. *Megjegyzés magamnak: rövidre nyírni a hajam!*

Gázos és Iggy nem volt túl boldog, amikor távoztunk, de azt hiszem, jól döntöttem. Ez a baj a vezérlúd-szereppel. Hogy nem kaptam hozzá használati utasítást. Ahhoz képest, hogy mi várt Angyalra, Gázos és Iggy sértett önérzete másodlagosnak tűnt.

Agyarra pillantottam. Az arca derűs volt, majdnem... Nem, Agyar sohasem boldog. De kimondottan nyugodtnak tűnt. Közelebb repültem hozzá.

– A dolog jó oldala... hogy repülni mindig nagyszerű – mondtam. Agyar félmosolya azt jelentette, egyetért. Nagyokat csapott sötét szárnyával, ami a napfényben lilásan csillogott. A szél a fülünkbe füttyült, és messzire elláttunk. Ilyen lehet istennek lenni. Gondolom.

– Az igaz.

– A dolog rossz oldala, hogy mutáns szörnyszülöttek vagyunk, akik sohasem élhetnek normális életet.

– Valamit valamiért – vont vállat Agyar.

* A görög mitológiában az élők és holtak birodalmát elválasztó folyó. (A szerk.)

Túlságosan szomorú voltam ahhoz, hogy mosolyogni tudjak, csak keserű fintorra futotta. Bökire néztem. Három évvel fiatalabb volt nálunk, de állta a sarat. Ő is magasabb volt a koránál, sovány és könnyű, madárcsontjainak köszönhetően alig nyomott többet harminc kilónál.

Még a százötvenes sebesség is csigalassúnak tűnt. Az Iskola „tudósai” hét óra alatt rengeteg pusztításra képesek. Ráadásul pihennünk is kellett, mielőtt odaérünk. Nem üthettünk rajta az Iskolán kimerülten és éhesen.

A csuklómra néztem. Jó két órája repültünk. A gyomrom üres volt, és kezdtem elerőtlenedni. A repülésnél jobban semmi sem szívja ki az energiát az emberből. Meg tudtam volna enni egy tehenet. A villa opcionális. Ki kell szabadítanunk Angyalt, de nem feledkezhetünk el a táplálkozás fontosságáról.

– Max? – kezdte Böki. Szeme nagy volt és vörösesbarna, mint a szárnya. – Arra gondoltam...

Kezdődik.

– Tudod, mielőtt elindultunk, és megnéztük Jeb aktáit... Némelyik rólunk szólt. Vagy pontosabban rólam. Láttam rajta az igazi nevemet, Mónika, és alatta néhány további nevet meg egy helységnevet. Tipisco, Arizona. Tipisco Arizona és Kalifornia állam határán fekszik. Megtaláltam a térképen. Egy kis légyiszok az egész. De nem ez a lényeg. Arra gondoltam, hogy egyikünk sem ismeri az igazi szüleit, és mindig azon tűnődtünk, vagy legalábbis én mindig azon tűnődtem, de szerintem a többiek is, hogy vajon önként áldoztak fel bennünket, vagy esetleg...

– Böki! Tudom, mit érzel. De lehet, hogy azoknak a neveknek semmi közük sincs a szüleidhez. Lehet, hogy lombikbébik voltunk, vagy ilyesmi. Kérlek, koncentrálj Angyal kiszabadítására!

Csend.

– Böki?

– Jó, rendben. Csak eszembe jutott.

Tudtam, hogy ezzel az ügy még nincs lezárva, és Böki akkor fogja újra elővenni, amikor a legkevésbé sem számítanék rá.

A SZÁJA SZÁRAZ VOLT. Sajgott a feje – pontosabban mindene. Angyal pislogott néhányat, és megpróbált felkelni. Feje fölött sötétbarna műanyag tető. Ketreceben volt. Egy kutyaszállítóban. Egy M-es méretű „Kutya Táborozó”-ban. Gondolatok kavargtak a fejében, miközben nagy nehezen felült. Tudta, hol van. Akármikor felismerte volna ezt a vegyszer- és fertőtlenítőszagot. Az Iskolában volt.

Új új szárnyak és új új szárnyas lány új

Angyal gyorsan abba az irányba pördült, amerről a gondolatfoszlány érkezett. A mellette álló kutyahordozóban két, nála fiatalabb gyerek ült. Éhezéstől beesett arcukból kidülledő szemmel figyelték őt.

– Sziasztok! – köszönt Angyal, mert nem érzett fehér köpenyest a közelben. Csak a gyerekek töredékes, összefüggéstelen gondolatait.

Száj zaj szárnyas lány új új

A gyerekek nem viszonozták a köszönését, folytatták a bámulást. Angyal közelebb hajolt, és megpróbált mosolyogni. Úgy látta, mindkettő fiú. Az egyiknek érdes, pikkelyes bőre volt – szó szerint pikkelyes, mint egy halé, de csak foltokban, nem az egész testén. Nem volt túl szívderítő látvány.

A másik pedig úgy nézett ki, mint... egy nagy tévedés. Nyaka nem volt, viszont ujja annál több. Nagy, kidülledő szeme volt, és ritkás haja. Angyalnak szinte fájtnánézni is.

– Angyal vagyok – suttogta ismét. – Titeket hogy hívnak?

Zaj zaj rossz szárnyas lány rossz zaj

A két fiú ijedten távolabb húzódtott a ketrecben.

Angyal nyelt egy nagyot, és elhallgatott. Mi történt Maxszel és a többiekkel, ők is ketrecbe kerültek?

Kinyílt egy ajtó, és léptek hallatszóttak a linóleumpadlón. Angyal érezte, hogy a fiúk remegni kezdenek a félelemtől, őrült gondolatok kavaroztak és ütköztek egymásnak az agyukban. Öszszebújtak a ketrec sarkában, de a fehér köpenyesek Angyalhoz jöttek.

– Te jó ég, Harrisonnak igaza volt – mondta az egyik fehér köpenyes, aki leguggolt, és benézett a rácsok között. – Elkaptuk a kislányt! Tudod, milyen régóta fenem rá a fogam? – Izgatottan a másik fehér köpenyes felé fordult. – Olvastad az Igazgató beszámolóját erről a génmanipulált csoportról?

– Igen, de nem tudtam, hogy elhiggyem-e vagy sem – mondta a másik fehér köpenyes, egy nő. – Biztos vagy benne, hogy ez a kislány a Tizenegyes Kísérleti Alany?

Az első fehér köpenyes boldogan összedörgölte a tenyerét.

– Teljesen. – Előrehajolt, és kinyitotta a ketrec ajtaját. – Gyere, apróság! Várnak a hetes laboratóriumban.

Ó, igen, ha majd felboncolom az agyát...

Angyal arca megrándult, aztán egy durva kéz elkezdte kirángatni.

A fiúkon száralmas megkönnyebbülés lett úrrá, amikor látták, hogy mást visznek el helyettük.

Angyal nem tudta hibáztatni őket.

– **M**AX! ÉHEN HALOK!

A saját gyomromat mardosó éhségről már egy órája igyekeztem tudomást sem venni. Nem akartam Agyarnak megadni azt az örömet, hogy én dobom be először a törülközőt. Nem, nem. De vezetőként kötelességem Bökivel törődni. Amennyire ódzkodtam a megállással járó idővesztéstől, annyira szükség-szerű volt.

– Oké, oké, élelemre van szükségünk! – Határozott vezető vagyok, nem? – Agyar! Üzemanyagra van szükségünk. Ötlet?

Agyar eltűnődött. Mindig elképeszt, hogy a legnehezebb helyzetben is mennyire nyugodt tud maradni. Néha olyan, mint egy robot – vagy egy távirányítású repülőgép. Agyar2-D2.

Alattunk egy hegyvonulat: a San Francisco-hegység. Legalábbis a térképem szerint.

A tekintetünk találkozott; hátborzongató, hogy legtöbbször tudjuk, mit gondol a másik. – Sípályák – mondtam, és ő bólintott.

– Szezon előtt. Üres faházak.

– *Kaját* is találunk? – kérdezte Böki.

– Nézzük meg! – feleltem.

Nagy köröket tettünk a hegylábak fölött. Nyáriasan kihalt sífalukat láttunk. A csapatot valamivel távolabb, a fák között lapuló házak fölé vezettem, amik úgy álltak ott, mint a makett házak egy vasúti terepasztalon. Találtunk egy különálló épületet. Nem bodorodott füst a kéményből, és nem parkolt előtte autó. *Van itthon valaki?*

Bedőltem, lassítottam, aztán behúzott szárnnnyal zuhanni kezdtem.

Száz méterrel odébb landoltunk. A lábam, mint a hosszú repülések alkalmával mindig, most is mintha rongyból lett volna. Nekiálltam, hogy életet rázzak belé. Forró szárnyamat a hátamhoz szorítottam.

Böki és Agyar hasonlóan cselekedett.

Az erdőben a faház felé lopakodtunk. Semmi gyanúsát nem észleltünk. A tornácot fenyőtüskék borították, a kocsibehajtót nem használták egy ideje, és a sövényre ráfért volna már egy nyírás.

Felemelt hüvelykujjam Böki felé mutattam. Valamilyen csoda folytán csak elmosolyodott, és nem kommentálta egy szóval sem. *Kösz, kislány!*

Gyors ellenőrzést követően megállapítottam, hogy nincs riasztó a házban. Bentről nem pislogtak a mozgásérzékelők vörös fényei. Nem mintha lett volna valami védenivaló ezen a házban. Szerény kis kunyhó volt.

A zsebkéssel kivágtam a szúnyoghálót, és kiakasztottam a kallantyút. Aztán leemeltem a keretet, és óvatosan a ház mellé állítottam. Ilyen egy gondos betörő.

Aztán Agyarral addig ráztuk az ablakot, amíg a felső zár ki nem ugrott a helyéről. Agyar mászott be elsőnek, aztán besegítettem Bökit, és végül én következtem, majd becsuktam magam mögött a spalettát.

Vastagon állt a por mindenen. A hűtőszekrény áramtalanítva, nyitott ajtóval álldogált. Átnéztem a konyhaszekrényeket.

– Talált, sülyedt! – tartottam magasra egy poros leveskonzervet.

– Ezt nézzétek, juhú! – A babkonzervek, a konzervgyümölcsök és a tartós tejek nem hoztak lázba bennünket, csak az örök sláger, a ravioli! – Megtaláltuk!

Agyar néhány poros, narancsízű üdítőt talált, és csapra vertük őket. Higgyétek el, nem véletlenül szokták hidegen felszolgálni.

Harminc perccel később már az áporodott szagot árasztó kanapén feküdtünk félárbocra eresztett szemhéjjal és tele hassal.

– Ööö – nyögte Böki. – Mintha *betonból* lennék.

– Tíz perc szünet, szusszanjunk egyet – csukta le a szemét Agyar. Hátradólt a kanapén, és összefonta hosszú lábát. – Egy kis emésztés után jobban fogjuk érezni magunkat.

– Egyetértek! – motyogtam, és becsuktam a szemem. *Jövünk, Angyal. Már csak percek kérdése.*

– **D**OBÁLJUK KI A CUCCAIKAT AZ ABLAKON! – öklözött dühösen az ajtófélfába Iggy.

Hogy a csapat egy része nélküle kelt útra, és őt a *vaksága* miatt hátrahagyták, több volt, mint amennyit meg tudott emésztetni.

– Szerintem még az ágyuk is kifér az előszoba ablakán.

Gázos a homlokát ráncolta.

– Nem hiszem el, hogy nem vittek magukkal a *saját* húgom kiszabadítására!

Egy elnyűtt, vörös edzőcipőt rúgott neki a konyhaszigetnek. A ház túl üresnek és túl csendesnek tűnt. Azon kapta magát, hogy Angyal hangjára vár. Azt hallgatta, hogy húga mikor kezd el lágy hangon énekelgetni, vagy beszélni kitömött állataihoz. Nagyot nyelt. A húga volt. Felelősséggel tartozott érte.

Egy nyitott zacskó gabonapehely feküdt az asztalon. Belemarkolt, és a szájába szórta szárazon. A következő pillanatban felkapta a zacskót az asztról, és a falhoz vágta. A zacskó szétnyílt, és gabonapelyhek szóródtak mindenfelé.

– Ez szívás! – kiáltotta Gázos.

– Ez neked csak most tűnt fel? – kérdezte Iggy gúnyosan. – Azt hittem, Gázost nem lehet átverni. Talán első látásra *nem tűnik* a legélesebb elmének, de...

– Fogd be! – szólt rá Gázos. Iggy meglepetten felemelte szemöldökét. – Ez tényleg ciki. Max azért hagyott itt bennünket, mert a terhére lennénk.

Iggy arca megkeményedett.

– De arra nem gondolt, hogy mi lesz, ha a Radírozók visszajönnek! – jelentette ki Gázos. – Angyalt itt kapták el a közelben. Láttak mindannyiunkat. Vagyis tudják, hogy itt bujkálunk a környéken. Miért ne jönnének vissza értünk?

– Na, igen, de nem olyan könnyű megtalálni ezt a helyet, és még nehezebb bejutni – gondolkozott el Iggy.

– Helikopterrel is? – mutatott rá Gázos. – Mert nekik az is van.

– Hááát... – ismerte be Iggy, és Gázos nagyon büszke volt magára, hogy előbb gondolt erre a nála idősebb Iggynél, aki Agyarral és Maxszel egykorú. Majdnem őskövületnek számított.

– Itt kell ölbe tett kézzel megvárnunk, amíg megrohamoznak? – csapott ököllel az asztalra. – Nem! Nem várjuk meg, amíg a Radírozók elkapnak *bennünket!* Tenni fogunk ellene. Például kieszelhetünk *terveket*. Tehát nem vagyunk hasznavehetetlenek, mindegy, mit gondol rólunk Max!

– Igazad van – ment Iggy a pulthoz, és leült Gázos mellé, lába alatt száraz gabonapehely ropogott. – Értem, mit akarsz mondani. Vagy azt hiszem, hogy értem.

– Azt akarom mondani, hogy zsenik vagyunk, és kemények, mint a kő! Max nem gondolt rá, hogyan védjük meg a táborát, de majd mi megoldjuk!

– Igen, pontosan. Ööö... De hogyan?

– Csapdákat állítunk! Meghiúsítjuk a támadást. Felrobbantjuk őket! – dörgölte össze a tenyerét Gázos.

Iggy vigyorgott.

– A bomba jó ötlet. Szeretem a bombákat. Emlékszel a tavaly őszi? Majdnem lavinát okoztam vele.

– Igen, ösvényt akartunk vágni az erdőben. Oké. Megvolt rá az okunk. És Max engedélyt adott rá. – Gázos a jókora szeméthalomba túrt. A régi újságpapírok között, egy használt zokni, és egy gyanús tartalmú tányér mellett – hoppá! – megtalálta az alig olajfoltos jegyzetömböt.

– Tudtam, hogy itt van valahol – motyogta, és letépte a használt oldalakat. Tovább bányászott, és előbukkant egy ceruzacsonk is. – Most egy zseniális tervre van szükségünk. Nézzük, mik is a céljaink!

Iggy felnyögött.

– Jaj, ne! Úgy látom, hogy a Max mellett eltöltött évek nem múltak el nyomtalanul! Úgy beszélsz, mint ő! Mint egy Maximalista! Egy Maxpiszok. Egy...

Gázos összehúzott szemmel Iggyre meredt, aztán körmöltni kezdett:

„Első lépés: tűzbombák készítése – szigorúan *védelmi* célokra. Második lépés: felrobbantani a démonikus Radírozókat, ha visszatérnek.” – Felemelte a papírt, és átolvasta. – Ez az! Most már tartunk valahol! *Tarts ki, Angyal!*